

15 Μαΐου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Μνεία τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Παχωμίου ὁσίου τοῦ μεγάλου († 358).

Ἀχιλλείου ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης (8' αἰ.).

Ἦχος: γ' – Ἐωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε' 1-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἀπόστολος: Πράξ. ια' 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ' 5-42.

γοί ἔναντι τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο γιά τίς ἀμαρτίες μας, ἀλλά καί γιά τίς εὐεργεσίες πού ἀρνούμαστε νά διαπραξοῦμε.

Ἡ καταδίκη τῆς εὐεργεσίας

Θά περίμενε κανεῖς ἀπό τούς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπί τριάντα ὀκτώ ἔτη ἀρνοῦνταν νά τείνουν τό χέρι στόν πάσχοντα, νά ἐπικροτήσουν ἐκείνον πού τό ἔπραξε, ἤ τουλάχιστον νά σιωπήσουν αἰσχυρόμενοι μπροστά στή μεγαλοσύνη τῆς πράξης του, συναισθανόμενοι τό βάρος τῆς ἐνοχῆς. Ἄντ' αὐτοῦ, ὅμως, τί πράττουν; Ἀγανακτοῦν, διότι ἀγνόησε δῆθεν τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου. Πόση ἀναληγσία, πόσο βαθιά πνευματική παράλυση, φοβερότερη καί ἀπό τή σωματική ἀπό τήν ὁποία ἔπασχε ὁ θεραπευθεῖς! Μοιάζουν οἱ ἀνθρωποι αὐτοί μέ ἐκείνον στόν ὁποῖο κάποιος δείχνει τό φεγγάρι, ἀλλά ἐκεῖνος ἐπιμένει νά παρατηρεῖ τό δάχτυλο. Ἄς προσέξουμε, ἀδελφοί μου, καί ἄς ἐλέγχουμε συνεχῶς τόν ἑαυτό μας, ὥστε νά μή γινόμαστε καί ἐμεῖς ἀπάνθρωποι, «ἀλλά συνιέντες τί τό θέλημα τοῦ Κυρίου». Γένοιτο!

Ἀρχιμ. Ἰ. Α. Ἀ.

Ἐπισκεφθεῖτε τό ἠλεκτρονικό ἐκκλησιαστικό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: www.apostoliki-diakonia.com.gr

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 70όν

15 Μαΐου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3598)

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Κυριακή τοῦ Παραλύτου τῆς Ἱερουσαλήμ σήμερα καί ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει ἕνα θαυμαστό γεγονός ἀπό τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, χωρίς νά μᾶς ἀπομακρύνει οὔτε ἀπό τό πασχάλιο κλίμα τῆς περιόδου, οὔτε ἀπό τό περιβάλλον τῆς Ἁγίας Πόλεως. Ὁ Ἰησοῦς συναντᾷ ἕνα βασανισμένο ἄνθρωπο καί τόν θεραπεύει ἀπό τή φοβερή ἀσθένειά του. Ἀνάλογα θαύματα ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἐνεργήσει πάμπολλα, πάντοτε διακριτικά, ἀπό τά ὁποῖα ἄλλα ἀναφέρονται στό Εὐαγγέλιο καί ἄλλα ὄχι. Στήν προκειμένη περίπτωση, πάντως, τό ἐνδιαφέρον δέν ἐστιάζεται τόσο στό ἴδιο τό θαῦμα, ὅσο στή στιχομυθία τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν ἀσθενή, ἡ ὁποία προηγεῖται, καθώς καί σέ ὅσα ἐπακολουθοῦν.

Ὁ πόθος τῆς θεραπείας

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς προσεγγίζει τόν παράλυτο ἄνθρωπο, γνωρίζει ἀσφαλῶς πολύ καλά τήν κατάσταση τῆς υγείας του ἀλλά καί τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐρώτηση πού τοῦ ὑποβάλλει φαντάζει ἀφελῆς: «Θέλεις υγίης γενέσθαι;». Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό θεωρητικά εἶναι αὐτονόητη: «Μά καί βέβαια θέλω! Καί ποιός δέν θά τό ἠθελε;». Ἴσως γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ ἀσθενής παραλείπει τήν ἀπόκριση, παραπονούμενος ὅτι δέν τοῦ παρέχεται ἡ πολυπόθητη αὐτή δυνατότητα. Καί ὅμως, ἡ ἀπλή αὐτή ἐρώτηση, κάθε ἄλλο παρά περιττή εἶναι γιά τόν καρδιογνώστη Χριστό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετά τήν ἔξωση ἀπό τόν Παράδεισο βασανίζεται καί ὑποφέρει παντοιοτρόπως. Πολλές φορές μάλιστα ἀποδίδει τήν κακοπάθειά του στόν ἴδιο τόν Θεό. Εἶναι ὅμως πράγματι ἔτσι; Μήπως πολλές φορές εὐθυνόμεσθε καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γιά τά δεινά μας; Μήπως ὀρισμένες φορές οἱ περιστάσεις καί οἱ ἀντιξοότητες δέν εἶναι παρά ἕνα ἐξαιρετικά βολικό «ἄλλοθι» γιά νά ἀποποιηθοῦμε μέ εὐκολία

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσόλυμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολλὸν τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγένετο, ᾧ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολλὸν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ θεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστὶ σοὶ ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοὶ· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοὶ τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

τίς δικές μας εὐθύνες; Καὶ τελικά, εἶναι ποτέ δυνατόν νά θεραπευθοῦμε, ἐάν ἐμεῖς δέν ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό;

Τὸ παράπονο βέβαια τοῦ Παραλύτου φαίνεται εὐλογο: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Ἀλήθεια, πόση μοναξιά, πόση ἐγκατάλειψη, πόση ἀπογοήτευση δέν κρύβει ἡ τραγικὴ αὐτὴ φράση, καὶ πόσους ἀνθρώπους διαχρονικά καὶ οἰκουμενικά δέν ἐκφράζει! Τὸ παράπονο ὅμως αὐτὸ δέν ἀπευθύνεται στὸν Θεό, ἀλλὰ στὸν συνάνθρωπο. Πῶς εἶναι δυνατόν μέ τόσο κόσμο νά συνωστίζεται στὴν Προβατικὴ πύλη καθημερινά, νά μὴν εὐαισθητοποιήθηκε, ἔστω μία φορά, κάποιος περαστικός, ὥστε νά βοηθήσει τὸ ταλαιπωρημένο αὐτὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Δέν σκέφτηκε ποτέ κανεὶς ὅτι στὴ θέση τοῦ δῦσμοιρου ἐκείνου ἀνθρώπου θά μπορούσε πολὺ εὐκόλα νά βρίσκεται ὁ ἴδιος; Ἀμείλικτα τὰ ἐρωτήματα, καὶ θά πρέπει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νά τὰ θέσει στὸν ἑαυτό του.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, μιὰ κολυμβήθρα, πού ἐβραϊκά ὀνομάζεται Βηθεσδά, καὶ ἔχει πέντε στοές. Σέ αὐτές ἦταν ξαπλωμένο μεγάλο πλῆθος ἀπὸ ἀσθενεῖς, τυφλοὺς, κουτσούς, παράλυτους, πού περίμεναν νά ἀνακινηθεῖ τὸ νερό. Γιατί ἀπὸ καιρὸ σέ καιρὸ κατέβαινε ἕνας ἄγγελος στὴν κολυμβήθρα καὶ ἀνατάρασσε τὸ νερό· ἐκεῖνος λοιπὸν πού ἔμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν ἀνατάραξη τοῦ νεροῦ γινόταν ὑγιὴς ἀπὸ ὅποιοδήποτε νόσημα καὶ ἂν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχε τριάντα ὀκτῶ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του. Ὅταν τὸν εἶδε αὐτόν ὁ Ἰησοῦς κατάκοιτο, καὶ ἀφοῦ γνώριζε ὅτι ἔχει ἤδη πολὺ χρόνο ἐκεῖ, τοῦ λέγει: Θέλεις νά γίνεις ὑγιὴς; Ἀποκρίθηκε σέ αὐτόν ὁ ἀρρωστος: Κύριε, δέν ἔχω κάποιον ἄνθρωπο, ὥστε ὅταν ἀναταραχθεῖ τὸ νερό νά μέ βάλει στὴν κολυμβήθρα· ὅταν ἔρχομαι ἐγώ, κατεβαίνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ ἐμένα. Λέγει σέ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς: Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε. Ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἐγενε ὑγιὴς, καὶ σήκωσε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἦταν Σάββατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐλεγον λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι στὸν θεραπευμένο: Εἶναι Σάββατο· δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώνεις τὸ κρεβάτι. Ἀποκρίθηκε σέ αὐτούς: Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιῆ, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: Σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε. Τότε τὸν ρώτησαν: Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοῦ εἶπε, σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε; Ὁ θεραπευμένος ὅμως δέν γνώριζε ποιὸς εἶναι· γιατί ὁ Ἰησοῦς ξέφυγε ἐπειδὴ ὑπῆρχε πλῆθος στό μέρος αὐτό. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τὸν βρίσκει στὸν ναὸ καὶ τοῦ λέγει: Βλέπεις, ἔγινες ὑγιὴς· μὴ ἀμαρτάνεις πλέον, γιὰ νά μὴ σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο. Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε στοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος πού τὸν ἔκανε ὑγιῆ.

(Ἀπὸ τῆ νέας ἔκδοσης: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι κινούμεστε μέ γνώμονα τὸ ἀτομικὸ μας συμφέρον, καὶ δέν εἶναι εὐκόλο νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ διπλανός μας μπορεῖ νά ἔχει περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ ἐμᾶς. Ὁ κόσμος κρίνει μέ βάση τὰ δικά του κριτήρια, τὰ ὁποῖα δέν εἶναι πάντοτε δίκαια. Κάποτε μάλιστα, ὄχι μόνο ἀποστρέφουμε τὸ βλέμμα ἀπὸ αὐτόν πού ἔχει ἀνάγκη τῆ βοήθειά μας, ἀλλὰ παριστάνουμε πῶς ἀγνοοῦμε τὴν ὑπαρξή του, ἀποφεύγουμε τὴ συναναστροφή μαζί του καὶ τὸν καταδικάζουμε σέ ἀπομόνωση καὶ κοινωνικὸ ἀποκλεισμό. Ἀκόμη χειρότερα, πόσες φορές δέν ἔχει τύχει νά ἀκούσουμε ἢ νά ποῦμε στὴν καθημερινότητά μας: «Καλὰ νά πάθει αὐτός». Ποιοὶ εἴμαστε ὅμως ἐμεῖς πού θά κρίνουμε τὸν διπλανό μας; Ἄς θυμόμαστε λοιπὸν κάθε φορά πού μένουμε πεισματικά ἀσυγκίνητοι μπροστὰ στό δράμα τοῦ συνανθρώπου, ὅτι εἴμαστε ὑπόλο-